

Problémák és megoldási javaslatok 2025-ből: a globalista pénzügyi „elit” befolyásának hátrányai, fiatalok jövőképe és az ideológiai ellentétek csillapításának kísérlete

Müller Andor¹

Összefoglalás

Történelmi léptékű identitásvesztéssel nézünk szembe minden területen. Olyan erős pénzügyi és politikai befolyásolás zajlik évek óta a szuverenista magyar kormány ellen, mely a tudatiparon keresztül beszivárgott a fejekbe, és mára már a magyarok között is szinte polgárháborús helyzet alakult ki. A rossz értelembbe vett globalista pénzügyi „elit” befolyási övezeteibe tartozók pedig kiszolgálják ezeket az érdekeket, és sokszor észre sem veszik, hogy így vagy úgy csak felhasználják őket – biodíszletként, aktivistaként, politikusként, ideológusként stb. – és hosszú távon éppen nemzetük és saját maguk alatt „vágják a fát”. Lehetséges-e egyáltalában megmaradni identitásunkban, ha maga az EU is úgy tűnik, hogy színházzá vált? Feltehetnénk a kérdést, hogy milyen lesz így a jövőnk? Talán kérdezzük meg azokat, akik néhány évtized múlva a jövőben fognak élni – mit szeretnének, mi a jövőképük? Nekünk pedig az lenne a dolgunk, hogy ésszerű keretek között lehetőséget kínáljunk nekik és a jelenben előkészítsük a terepet, ezért legalább a viszálykodásból visszább vegyünk.

1. A globalista pénzügyi „elit” pozíciószerzései az EU-ban és a tudatiparban, valamint a progresszív bal-liberálisok és az agresszióra való felhívásuk súlyos következményei

1. 1. Demokrácia és valóság

Mindenki érzékeli, hogy valami nincsen rendben. A demokrácia álarca mögött valami teljesen más húzódik meg. A demokrácia egyre inkább egy mesének tűnik, amit a tudatipar elleplez, de az internet segítségével olyan „csatornák”, lehetőségek is léteznek, melyek erre rávilágítanak. Ezek a logikailag is jól látható ellentmondások az EU-s vezetők és a nép érdekei között anomáliák lennének, félreértések? Nem valószínű, mivel a vezetők többsége a globalista pénzügyi „elit” (róluk lásd: Müller 2024a) kinevelt és pénzelt emberei. De miért van az, hogy kiskirálykodnak felettünk, miközben demokráciáról és jogállamiságról papolnak? Ez a trükk a közemberekkel szemben: mást mondanak, mint ahogyan cselekednek, és sajnos a beszéd ereje meggyőzi az önmagukban bizonytalan átlagpolgárokat, mivel azt gondolják, hogy a jóságosnak hitt apa vagy anya népvezérként, kvázi megmentőként nyilván azért van a posztján (a freudizmus is ezzel indokolja a transzcendens entitás hitét, és közvetítőinek ezért szavaz bizalmat a nép), mert ő majd „jobban tudja”, hogy mikor mit kell tenni. Pontosan ez az a tévedés, ami miatt a polgárokat ráveszik és rákényszerítik, hogy feláldozzák őket a háborúban.

¹ Neumann János Egyetem, Gazdaságföldrajzi és Településmarketing Központ munkatársa

A „vezetők”, mint bábok funkcionálnak egy olyan sakktáblán, melyet a pszichológia tömegmanipulációs eszközeivel is vívnak a globalista pénzügyi „elitek” a mindenkori ellenfelek/ellen-ségeikkel szemben, az egyszerű nép kárára. Mi a helyzet akkor, ha valaki nem ért velük egyet? Elhallgattatás, kényszersorozás – mint Ukrajnában – ez ott így működik.

Amikor hathatós és felépített média-hatásra választatnak meg az egyszerű emberek többségével olyan vezetőket, akik mást ígérnek, mint utána cselekednek, azt átverésnek hívják. Amikor pedig ehhez hasonló „vezetők” megválasztanak/megválasztatnak valakit, mondjuk egy még nagyobb hatalmú vezetőt (például az EU Bizottságának elnökét), akkor a demokrácia közvetett, nem-demokrácia. Ezért teljesen jogos, hogy sokan posztdemokráciáról beszélnek.

Csepeli Réka, kutató, NKE Európa Stratégia Kutatóintézet, illetve a franciaországi Sorbonne Egyetem tanára (Hír TV, Láncreakció, 2025-09-09):

„Sokan azt mondják, hogy itt tulajdonképpen már egy posztdemokráciában élünk, tehát itt nem felel meg semmilyen szempontból, nem ad választ a jelenlegi politika a különböző társadalmi, gazdasági elvárásoknak.”

Nézzünk néhány példát, hogyan torzította el a média a szavazópolgárok ítélőképességét: a német kancellár (Friedrich Merz) a világ legnagyobb eszközkezelőjének (BlackRock) németországi helytartójaként üzemelt, és onnan küldték. A francia elnök (Macron) a híres-hírhedt Rotschild bankház embere volt, mielőtt a megválasztatták, Ursula von der Leyen (EU Bizottság elnöke) pedig a WEF (*World Economic Forum – az úgynevezett davosi elittel együtt*), vagyis – az azóta már levitézlett – a világalomra törő Klaus Schwab küldötte. Emberbaráti köntösbe öltöztetett farkasok, és ők ezt pontosan tudják, de minden aggodalom nélkül feláldozhatónak tartják az embereket, a nem-saját életüket.

A mese világos, a szavazók pedig mai napig „megeszik”, mivel ez ömlik a globalista pénzügyi „elit” által pénzelt médiából. Ez azonban nem demokrácia, hanem orránál fogva vezetett tömegmanipuláció.

Ellenszer: tanulás, világra való nyitottság, a kritikai gondolkodás képességének fejlesztése. A hatalmi politika azonban ezt nem engedi, erőből cselekszenek, és közben mást mondanak és máshogyan cselekednek, de most már nyíltan teszik ezt, mivel túlhatalmuk legyőzhetetlennek tűnik, ha pedig Ukrajna is csatlakozik az EU-hoz, akkor a globalista pénzügyi „elit” hűséges bábfigurái az EU parlamentjében és minden fontos szervezetében beláthatatlan időre, szinte véglegesen túlsúlyba kerülnek, és teljesen lehetetlenné válik – a már most is rendkívül nehéz – nemzeti érdekképviselet az olyan országok számára, mint például a Magyarország.

Magyarországot nem engedik felnőni a korábbi jóléti államok sorába, mert nem ez a céljuk. Nekik belső határokon belüli (értsd: EU-n belüli) vazallusok kellene, mert a külsőket már elvesztették, kiűzték őket. Például a franciákat afrikai gyarmataikról, aminek következménye a közel 120 %-os államadósságuk. Ez nem véletlen, hanem a világszemléletük korábbi és mostani állapotának összeegyeztethetlensége, a pénzügyi nehézségek oka pedig az átmenet átgondolatlansága, megfontolatlansága.

Ezek és más „vezetők” pontosan kiszolgálják azoknak az érdekeit, akik és ahonnan küldték őket. A nép ellenében, a népre hivatkozva. A nagy mértékű általuk megvalósított háborús hergelés – mivel nem értelmi logikára, hanem érzelmi aktivizálásra „építenek”, pontosabban a megfélemlítésre – mindig akkor szokott „bejelentkezni”, ha valami nagy dologra készülnek. De

mi lehet ez? A zsarolási potenciál csúcsra járatása. „Ha nem, akkor ... !” – és képzeljük bele, amit kell. Ha nincsen saját beszerzési forrásunk élelmiszerből, mert függővé tesznek minket az ukrán és Dél-amerikai forrásoktól, ha nincsen saját kőolaj-beszerzésünk, mert a beszerzési láncokat direkt sakkban tartják a „katonáikkal”, ha nekünk kell majd fizetni egy 1 milliós ukrán hadsereget, akkor hány szempontból leszünk kiszolgáltatottak Magyarországon? Közben pedig ne felejtjük el, hogy voltak oly „kedvesek” 1920-ban, hogy elvettek tőlünk minden erőforrást, az ország területének 2/3-át, amiről érdekes módon máig nem beszél senki sem rajtunk kívül.

Étel, benzin és élet szempontjából akarnak minket sakkban tartani. Egy zsarolás is bűncselekmény, nemhogy három! Pontosan ezt akarja véghez vinni az EU önmaga által felkent császárasszonya, kinek a dolga a törvény szerint nem ez lenne, hanem kiegyenlítő szerepet szántak neki eredetileg („A törvény őre”), amivel visszaélt. Ne is beszéljünk a nekünk jogosan járó források visszatartásáról, és a mondva csinált jogi ellehetetlenítésről, a büntetésekről, a folyamatos akadályozásról minden téren, valamint a jogaink fokozatos elvételéről. Visszafordíthatatlan eladósodást és centralizációt terveznek, sőt már most is úgy viselkednek. Ez erőpolitizálás, a más vélemények elhallgattatása, nem valódi demokrácia, hanem kettős mérce minden téren. Magyarországot és a Patriótákat (mint EU-s pártcsaládot) mindenhol kiszorítják, folyamatosan háttérbe szorítják. Minden lehetséges módon zsarolnak minket a neoliberális ideológiát kihasználva a három nekik „legfontosabbként” tált „elv” miatt (illegális migráció, „gender”, háború) és mivel tudják, hogy ezeket nem akarjuk elfogadni, ezekre álszent módon hivatkozva kívánják „letérdeltetni” Magyarországot. Csupán jegyezzük meg itt, hogy az USA-ból importált LNG a teljes energialáncban, azaz a kitermeléstől a megérkezésig körülbelül 30%-al több károsanyag kibocsátás-terhelést jelent, mint a széntüzelésű (!) erőművek, közben zöld átállásról beszélnek az EU-ban, Magyarországot pedig politikailag kritizálják és jogilag vegzálják a Paks II. építése miatt, és sorolhatnánk az anomáliákat, a kettős mérce eseteit a függőség és diverzifikálás tekintetében.

Amikor pedig a globalista pénzügyi „elit” által megvezetett kommunisták szándékuk szerint a nemzetiek ellen erőszakkal lépnek fel, akkor az ellen nem ágál a globalista pénzügyi „elit” és médiabirodalmuk illetve politikusaik, mert szélsőbalos sakkbábúik nem ellenük – vagyis a globalista pénzügyi „elit” ellen harcolnak (pedig a kommunista ideológia jegyében éppen ez lenne a jól beláttot érdekük és céljuk, ám a globalista anyagi juttatások azonban eltántorítják ettől a szélső-baloldalt és könnyebb célpontot keresnek), így a globalista pénzügyi „elit” legnagyobb ellenfeleit, a szuverén nemzetek képviselőit, szimpatizánsait támadják.

Nógrádi György, biztonságpolitikai szakértő mondta (Hír TV, Globál, 2025-09-28):

„Nagyon sokszor azt mondták, hogy egyszer el kell dönteni: az erőnek van joga, vagy a joknak van ereje? Brüsszelben egyre inkább azt látom, hogy az erőnek van joga.”

Erre több példát is említhetnénk; ilyen például az, amikor bűnöző politikusok – például Ilaria Salis² – (az olasz ideológiai verőbandájával találomra magyar embereket félholtra verő szélsőbalos aktivista, akit a szélsőbal az EU-ba delegált, és a fogva tartásból és bírói ítélet elől az EU-parlamenti székébe menekítettek, és aki azután jogállamiságból oktatta ki Magyarországot) mentelmi jogát nem adja ki a bal-liberális többségű EU, tehát, mint Nógrádi György, biztonságpolitikai szakértő mondta (Hír TV, Globál, 2025-09-28): „a politikai kritérium megelőzte a jogi kritériumokat.” Ez a jelenlegi helyzet.

² https://hu.wikipedia.org/wiki/Ilaria_Salis (Letöltés: 2025-10-03)

1.2. Politikai agresszió és nárcisztikus viselkedés veszélyes elegye

A más politikai véleményű személyek elleni lejáratás és agresszió a kommunisták részéről és a neoliberaisok által olyan hatékony volt, hogy mára az erre érzékeny embereknek sikeresen manipulálták a meggyőződéseiket és viselkedésüket.

Ilyen véleményvezér volt Saul D. Alinsky³ (1971/1999), Gene Sharp és Szrgya Popovics (Srđa Popović), akik politikai marketing-trükköket gyártottak a politikai ellenfelek legyőzésére – erről részletesebben lásd Kosztur (2021) Ez azonban túl „jól” sikerült, híveik tovább mentek, politikai ellenségeik ignorálása, ellehetetlenítése, elhallgattatása, kiiktatása irányába. Minden eszközt megengedettnek tartanak, hogy saját akaratuk érvényesüljön. A másik véleményt üldözendőnek tartják, és megsemmisítésükre törekszenek, a nekik nem tetsző véleménnyel rendelkezőket megalázandó, kiiktatandó akadálnak tekintik, sokszor – túl a verbalitáson – ember-számba sem veszik őket, eltárgyasítják őket, akiket ezután már minden morális megfontolás és etikai skrupulus nélkül megsemmisíthetőnek tartanak.

Ez a nárcisztikus viselkedés elterjedésének idejében különösen veszélyes, hiszen nárcizmus és agresszió együttvéve már duplán veszélyesek. A nárcizmus⁴ tömören az egyén önmaga általi kitüntetettsége, felemelése másokkal szemben, ami sokszor mások lekezelésében nyilvánul meg, mint egy „energia-vámpír”, és ez önmaga szempontjából rendkívül kedvező álláspont a mások eltárgyasítására. Ez alapvetően egy erős érzelmi álláspont, és általában együtt jár annak tapasztalatával, hogy a nárcisztikus „önmaga vállal veregeti meg, miközben mások vállán áll”. Az önajnározás az egyén – mint önmaga – szerepének hangsúlyozásával eleve kitüntetetté vált a liberális világkép megjelenésével, aminek alapja a felvilágosodásnak nevezett észvallás okán az észszerűséget emeli piedesztálra.

Az észszerűség korszakában felnövekedett emberek, ha azt tapasztalják, hogy saját környezetükben általában képesek embereket maguk köré gyűjteni és dirigálni nekik, kialakulhat bennünk az az érzés, hogy okosabbak is, holott ez nem mindig igaz, más egyéni karakterjegyek/élethelyzetek is alkalmasak lehetnek erre a hatásra. Ha ezután felnőttként önteltségükben valaki vagy valakik által sértve érzik magukat, felnőttként akár radikalizálódhatnak is, ami fenyegetővé, sőt veszélyessé is alakulhat, akár a tettegességig. Ugyanez a tettegességig fajuló viselkedés kialakulhat több más okból is, akár azokban is, akiket elnyomtak, esetleg bántalmaztak, vagy szinte láthatatlanul, addig önmagukba fojtották érzéseiket. A társadalomra közveszélyes viselkedést okoz az önajnározásra való fogékonyság és az agresszióra való biztatás egyvelege. A történelemből pedig az elvakult emberek nem tanulnak, tudatlanságukban hagyják magukat megvezetni és kihasználni valamilyen általuk preferált szélsőséges ideológia révén. Olyan, mintha nem lett volna történelem. Ugyanazt újra és újra megteszik az átlagemberekkel, és azok még örvendenek is neki.

Szomorú azt látni, hogy a felvilágosultnak hitt „nyugat” a rosszabbik arcát mutatja, ilyen-olyan vallási radikalizmusokkal, tömeges gyűlölettel, akarnokoskodással, elbutulással, mindeközben pedig esztelen érzelmi hullámokon lovagolnak – ez a mostani korszak.

A média kihasználásával végrehajtandó forradalmi módszertanokat már fél évszázaddal ezelőtt leírta Saul Alinsky – *Rules for Radicals: A Practical Primer for Realistic Radicals* (1971). Ezekről már korábban szóltam, most csak beidézem (Müller 2022b):

³ https://en.wikipedia.org/wiki/Saul_Alinsky (Letöltés: 2025-09-11)

⁴ <https://hu.wikipedia.org/wiki/N%C3%A1rcizmus> (Letöltés: 2025-09-11)

„Megfigyelhető bennük az a kérlelhetetlen álláspont, miszerint megszüntetnek minden demokratikus vitalehetőséget a máshogyan gondolkodókkal – aki mást gondol, az eleve csak rossz lehet, ignorálni kell, vagy még inkább kitörölni a köztudatból és a média minden felületéről⁵ (lásd például az akkor még regnáló republikánus Trump korlátozásait az amerikai elnökválasztáskor és végül letiltását – 2021 legelején – a Twitterről), de ha lehet, akkor leginkább eltörölni: lásd a baloldali Népszava újságírójának véleményét a jobboldaliak akasztásáról.⁶ Az állandó radikális forradalmi lázban égő baloldaliak az 1919-es magyarországi Tanácsköztársaságból ismert erőszakos Lenin-fiúkhoz hasonlítanak, közös ideológiai elődjük pedig a jakobinus-diktatúra volt.”

A nemzeti oldalt képviselő politikai ellenfelek megsemmisítésére – akár akasztásra – való felszólítás is elharapódzott ismételten Magyarországon 2025-ben⁷, illetve Szlovákiában (Fico) és az USA-ban (Trump) vezető szuverenista nemzeti politikusokra lőttek, és egy amerikai véleményvezért 2025. szeptember 10-én lelőtték és meghalt. Charlie Kirk⁸ konzervatív aktivistát vitában nem tudták legyőzni („*Prove me wrong*”), elhallgattatták. A pontos motivációt még nem tudjuk, de valószínűsíthető, hogy ez szimbolikus is egyben, mivel jól láthatóan mutatja, hogy hova fajult az agresszióra való buzdítás. A klasszikus, véleménysszabadságra épülő demokráciáról nem beszélhetünk akkor, amikor a megfélemlítés uralkodik. Merényletek árnyékában elnémul a szabad szó, és kitartó munka kell ahhoz, hogy a hangját visszanyerje. Ami fontos, hogy ő a szólásszabadság mártírja lett, és meggyilkolása megkérdőjelezi hitünket a nyílt véleményformálás szabadságában. Az internet szociális-felületei eredetileg össze akarták hozni az embereket, de mára bizonyítható, hogy sokan gyűlöletszításra használják, és ez futótűzként terjed, az önkritika hiánya pedig a leggonoszabb szellemeket élteti. Mit várhatunk még? Ez intézményi – lásd korábban a globalista pénzügyi „elit” említése kapcsán – és egyéni szinten is (mint a radikálisoknál) dogmatikus, diktatórikus viselkedés, a klasszikus liberális szólásszabadsághoz semmi köze sincsen.

Ezen csak a valódi összefogás segíthet. A társadalomnak képesnek kellene lennie az újólagos szellemi megújulásra, és kivetnie magából az önmaguk emberi mivoltából kivetkőzötteket, a hergelőket – az ilyen közveszélyes egyéneknek pedig terápiás segítség kell, kezelésük szükséges, ha ismét a társadalom részei kívánnak lenni, és nem gyilkosok.

⁵ The twelfth rule: The price of a successful attack is a constructive alternative. You cannot risk being trapped by the enemy in his sudden agreement with your demand and saying "You're right—we don't know what to do about this issue. Now you tell us." The thirteenth rule: Pick the target, freeze it, personalize it, and polarize it. Alinsky 1971, 130. o.) Összefoglalóan interpretálva: „Válaszd ki a célpontot, izoláld, nevezd meg és polarizáld. Vágd el a támogatói hálózatától és szigeteld el a célpontot a szimpátiától. Embereket támadj, ne intézményeket, mert az emberek sérülékenyebbek, mint az intézmények.” https://fenteslent.blog.hu/2009/12/11/minden-napi-alinsky-nk-v-a-radikalisok-12-szabalya?utm_source=mandiner&utm_medium=link&utm_campaign=mandiner_201911 (Letöltés: 2022-09-17)

⁶ Lásd néhány évvel korábban Batka Zoltán Facebook-kommentjét: <https://pestisracok.hu/a-nepszava-ujsgiroja-a-ketkezi-munkatol-sem-riadna-vissza-ha-jobboldaliakat-kell-akasztani/> (Letöltve: 2022-09-17) Vagy lásd: Szarvas Koppány Bendegúz (korábban DK-s, azaz Gyurcsány Ferenc pártjának tagja, majd a szintén neoliberais és ellenzéki Momentum párt tagjaként) a „lámpavasazással” kapcsolatosan 2020-ban: <https://pestisracok.hu/lam-pavasazassal-uszit-a-kormany-ellen-a-momentumos-szarvas-koppany-bendeguz/> (Letöltés: 2022-09-17)

⁷ <https://mandiner.hu/belfold/2025/09/akasztassal-fenyegettek-a-kozmedia-munkatarsait-a-tisza-part-szimpati-zansai> (Letöltés: 2025-09-11) és <https://www.origo.hu/belpol/2025/09/marki-zay-charlie-kirk-botrany> (Letöltés: 2025-09-13)

⁸ https://hu.wikipedia.org/wiki/Charlie_Kirk (Letöltés: 2025-09-11)

A jövő bizonytalan, de a fiatalok életképes elképzeléseire lehet számítani. A kérdés: hagyják-e nekik, hogy megvalósítsák azokat, vagy olyan beidegződések mentén kénytelenek élni, melyek nem a problémamegoldásra, hanem hatalomtechnikai lejátászásokra koncentrálnak, és így nem adnak valódi lehetőséget nekik, hanem egy uralkodó globalista pénzügyi “elit” érdekszférájába kénytelenek betagozódni? Elsősorban az egyetemisták érdeklődési irányjaival fogunk foglalkozni, és konszenzusos jövőképükkel, társadalmi világvázlattal. Ezt követően pedig megvizsgáljuk, hogy milyen hatalomtechnikai csapdában vagyunk jelenleg mind országhatáron belül lokálisan, mind globálisan, és milyen elméleti és gyakorlati kompromisszumokra lenne szükség ahhoz, hogy ebből a csapdahelyzetből kikecmereghessünk, kimászassunk.

2. Fiatal egyetemisták közös döntése a társadalom jövőjének alapelveiről 2025 májusában

A Neumann János Egyetemen a Gazdaságtudományi Karról tíz hallgató írt gazdaságfilozófiából rövid esszét a 2024/2025 tavaszi félév végén, 19–21 évesek. A cél az volt, hogy a fiatalok szabadon elképzelhessék, hogy milyen társadalmi berendezkedés lenne szerintük az optimális, és az mennyiben megvalósítható. (Ezek a rövid esszék és összegzésük majd egy kötetben – *Identitásmenedzsment IV. Merre tovább? Elképzelések a jövő társadalmáról 2025-ben* – megtalálhatóak lesznek az NJE – Magyar Gazdaságföldrajzi és Településmarketing Műhely – MGTM – honlapján.)

A „Gazdaságfilozófia” előadások a felvilágosodástól máig követték a társadalmi és gazdasági folyamatokat, filozófiai gondolatokat és társadalomszerkezeti lehetőségeket, illetve azok megvalósulását, ugyanakkor fontos szerepet kapott a kritikai jelleg is. Fókuszban a konzervativizmus, a liberalizmus és a kommunizmus ideológiái, kialakulásuk, gazdasági relevanciáik és kortárs megnyilvánulásaik voltak.

Meg kell jegyeznünk azt is, hogy alapvetően mind a három nagy ideológiai irányzat képviselte magát az esszékben, tehát a konzervativizmus, a liberalizmus és a szocializmus/kommunizmus egyes gondolatai is, bár más-más elméleti “mélységben” és mértékben. Ténylegesen az érdekelte az óraadót, hogy a hallgatók önállóan hogyan gondolkoznak, az oktató ráhatása az ismeretanyag átadására koncentrált, bevonva a kortárs kritikai értelmezéseket. Ennek köszönhetőek a sokszínű elképzelések.

A dolgozatok hallgatók általi rövid prezentációját követően készítettünk egy felmérést arról, hogy kinek az esszéjében volt közvetlenül vagy közvetett utalás az alábbi táblázatban felsorolt fogalmakra, gondolatokra, majd az egyetértés/szimpátia vagy elutasítás volt a kérdés. A kérdésekre a hallgatók kézfeltartással válaszoltak. Az értékelés tehát 1-10-es skálán értelmezendő, a hallgatók létszámának megfelelően (lásd 1. táblázat).

A hallgatók egyetértettek abban, hogy a három, mindenki által elfogadott gondolatot közös értékeknek tartják. Ezek alapján a fiatal egyetemisták által kívánt jövő alapelvei a közösségiség, mely etikailag és nevelés által megalapozott, ezeket tartalommal tölti meg a nemzeti identitás, a család és a hagyományok. A fenntarthatóság pedig szinte magától értetődő fontosságú, hiszen a jövő generációjáról van szó, akik már tudatosok a környezetvédelem tekintetében, és kritikus szemmel nézik, ha a politika és a nagyvállalatok szereplői zöld politikáról és gazdaságról beszélnek, de közben máshogy cselekednek.

1. táblázat. A hallgatók fókuszpontjai (1–10-es skálán, demokratikus szavazás alapján „egyetért vele”)

	A képviselt gondolat	Esszéjében említette	Egyetért vele
1.	Alapjövedelem szükséges lesz az MI/AI előretörése miatt	2	5
2.	Globalista pénzügyi „elit” hatalmi túlsúlyának korlátozása	3	8
3.	Közösségi termelés és feldolgozás fontossága	3	7
4.	Közösségi elosztás fontossága	5	7
5.	Közösségi, társadalmi nevelés, etika	7	10
6.	Civilizációk globális és lokális harcainak enyhítése	0	5
7.	Hagyomány, család, nemzeti identitás	5	10
8.	Fenntarthatóság	5	10

Forrás: saját szerkesztés

Továbbá nagyon hangsúlyos volt a hallgatók részéről az a kíváncsiság is, hogy fontos lenne a globalista „pénzügyi elit” hatalmi túlsúlyának korlátozása. Erről konkrét esszék is születtek. Ami kiemelt fontosságú a fiatalok szerint, az a közösségiség, ami kulcsfontosságú az imént említett probléma kezelésére. Ez nevesítve a közösségi termelés, feldolgozás és elosztás kisebb közösségekben való megszervezésének fontossága, ami ellene tarthatna a globalista pénzügyi „elit” mindent leuraló profitorientált érdekérvényesítésének. Ennek megszervezéséhez szerintük a közösségi, társadalmi nevelés nélkülözhetetlen, hiszen minden az etikai hozzáállástól függ, és annak tényleges morális képviselőitől. Ezek iránya nem mindegy. Nem a diktatórikus elemeket vennék át a korábban levitézlett ideológiáktól, hanem a saját közösségeiket szeretnék megtartani identitásukban. Ezért találták fontosnak a hagyományokat és a hagyományos értékeket, mint a család és a nemzeti identitás.

Mindez pedig annak érdekében szükséges, hogy valahogyan visszafordítsák azokat a káros folyamatokat, melyek lassan élethetlenné teszik az életet ezen a bolygón, melynek környezetvédelmi hívószava a jól értett „fenntarthatóság” és „biodiverzitás” (Dasgupta 2021/2024). Ilyen káros folyamat a profit hajszolása a legnagyobb eszközközvetítők, befektetési alapok és általában a multinacionális, transznacionális cégek, vállalatok részéről. Ám nem a kapitalizmust, hanem annak szélsőséges változatát kárhozzátják, mely eltörli a konkurenciát és mindent leszabályoz (lobbysták, aktivisták, politikusok, jogi kényszerítések és médiauralom révén) a saját érdekeiért és így az egyszerű polgár tudatformált szavazógéppé változott, valódi alternatívákban gondolkodó és kritikus állampolgár helyett.

A minden életfelététel védelmének ellenében a nagy cégek mindent a profit szemszögéből néznek, de a környezet szempontjából nem logikus és nem fenntartható az, hogy nem veszik figyelembe az ökológiai lábnyomot. Helyi termékek helyett messziről becipelt áruk, többlet károsanyag-kibocsátással, ráadásul többszörösen egészségügyi kockázatokkal terhelve – mint a GMO általi szennyezettség, valamint erős permetszerek, műtrágya alkalmazása, állatoknál erős antibiotikumok használata, növekedésserkentők –, mindeközben a közeli helyi munkaerő és termelőcégek kiszorítása történik, ami hosszú távon a nemzetgazdaság zsarolhatóságával jár együtt, például az ellátásbiztonság és a GDP tekintetében, stb. (ezekről részletesebben lásd: Müller, 2024b).

Összességében látható, hogy a hallgatók közül a legtöbben kritikusan viszonyultak a globális változásokhoz, feszegették az ideológiai korlátokat, és különböző elemeket vegyítettek egymással, ami azt mutatja, hogy megértették az egysíkú dogmatizmus tarthatatlanságát, és észrevették, hogy valóban olyan társadalmi berendezkedésre van szükség, ahol szem előtt kell tartani a környezeti terhelések minimalizálásával működtetett kereskedelmet, és fent kell tartani a nemzeti értékeket, amihez az ilyen irányú oktatás és nevelés elengedhetetlen. Leginkább a közvetlen környezet és az ország racionális megszervezésével kezdik, de vannak, akik azon túl, nemzetben gondolkodnak, sőt egyesek az emberiség számára is fontosnak tartanának bizonyos minimális alapelveket.

Ahhoz azonban, hogy a társadalmi hagyományok jobboldalinak tekinthető elemei és a közöségiség baloldali értékei összeegyeztethetők legyenek, a mai helyzetnek meg kellene változnia, mivel jelenleg az ideológiai szekértáborok rendkívül távol állnak egymástól. A következőkben megpróbáljuk megfogalmazni azt, hogy mi szükségeltetik ehhez.

3. A párbeszéd új lehetőségéről a nemzeti jobb és baloldal között, avagy a nemzeti szuverenisták – konzervatívok – és a kommunisták egymás elleni kijátszásának nagy trükkjéről a globalista pénzügyi „elit” által

3.1. A témáról általánosságban

A konzervatívok és a kommunisták ugyanúgy egy felettük hatalmaskodó gazdagabb „osztály/réteg” ellenfelei, de míg a nemzeti tőkésék a globalista pénzügyi „elit”-et kárhoztatják, addig a kommunisták hagyományosan a nemzeti tőkésékkal, mint általuk burzsoáziának⁹ tekintett osztállyal állnak szemben és lépnek fel. Éppen ezt játsszák ki a globalista pénzügyi „elit” tagjai, és fizetett hálózataik révén önmaguk javára használják fel az utóbb említett szembenállást, a kommunisták és a neoliberálisok dotálásával (a globalista pénzügyi elit kialakulásáról lásd Müller, 2024a.)

Mivel a globalista pénzügyi „elit” minden lehetséges szektorba belenyúl, manipulál, ezért az ő legnagyobb gazdasági ellenfelük mindig a nemzeti szuverenitást védelmező politikai oldal, és az ő köreikbe tartató tőkésék csoportja.

A globalista pénzügyi „elit” tagjait sokkal nehezebb valamilyen forradalommal megfosztani mindenre kiterjedő manipulációs hatalmuktól (tudásközpontok, álcivil szervezetek, aktivisták, médiafelületek, politikusok), mivel nem konkrét egységben koncentrálnak, hanem közvetlen és közvetett képviselőik révén hálózatosan szervezkednek (bár néhány színre-lépett sakkbábút ismerünk), míg a nemzeti tőkéséket nevükön nevezik és állandó támadást intéznek ellenük.

A valakikre irányuló népharagot – főként, ha az kommunista módon az egész társadalmi rendszer megváltoztatására irányul – a globalisták, mint a piacgazdaság neoliberális pénzügyi burzsoáziájának „elitje”, tudatosan a nemzeti tőkésék ellen irányítja, hiszen addig ők maguk háttérben, mintegy fedésben maradhatnak, és míg a nemzetiek ellen hergelik a kommunistákat, addig őket nem bántják.

⁹ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Burzso%C3%A1zia> (Letöltés: 2025-09-27)

Hiába próbálják erre felhívni a kommunisták figyelmét több oldalról – kifejezett formában a nemzeti oldalról –, a kommunistáknak hagyományosan erős az érzelmi, forradalmi túlfűtöttségük, és valakivel/valakikkel szemben le akarják azt vezetni. A könnyebb ellenállás felé fordulnak – a nemzetiek ellen –, de nem veszik észre a kommunisták, hogy kijátsszák őket a globalisták, ezért a kommunisták a végső céljukat éppen a globalisták miatt nem érhetik el, és éppen a globalista pénzügyi „elit” ellen kellene dolgozniuk, karöltve a nemzetiekkel, hiszen akkor sokkal nagyobb hasznot remélhetnének tetteiktől híveik számára. A tömegtermelés kultúrájában ugyanis a nemzeti tökések érdeke is az, hogy sokkal következetesebben bánjanak munkásaikkal és – a nemzeti stratégia szempontjából is – nagyobb lehetőségeket kínáljanak a dolgozók széles néprétegének gazdasági előre-jutása szempontjából, mint azt az extra-profitban érdekelt és a térben pozícióit gyorsan változtatgató globalista pénzügyi „elitek” révén valaha is remélhetnék. Ezért is áll közelebb egymáshoz gazdasági szempontból a régen munkásmozgalminak – kommunistának – nevezet elképzelés és a gazdasági fejlődés útját követő nemzeti gondolat.

A globalista pénzügyi „elit” úgy próbálja elterelni a figyelmet mindenről – és közben kifogja a szelet a valódi megoldás vitorlájából –, hogy mondva csinált ál-identitás-tudatokat épít a tudatlan befolyásolására (például LMBTQ+), és a hétköznapi tapasztalat komfortjának – hamis „helyreállításának” – reményére hivatkozva hamis légvárakat kínál, és ezeket a hamis légvárakat befolyásolási övezetei (tudatipara és aktivista-hálózata) révén sulykolja, így felhasználva ezeket a nemzetiek hagyománytisztelőivel szemben, és a nemzetiek ellen játssza ki a reménykedők hitét és érzelmi meggyőződéseiket.

3.2. Történelmi háttér

Fel kellene ismerni azt, hogy már Engels is a kommunisták és liberálisok összefogásáról beszélt a konzervatívok ellen – azóta azonban már kialakult a neoliberais globalisták pénzügyi elitjének osztálya is, mely sokkal nehezebben leváltható egy „hagyományos” forradalom által. Ráadásul Engels szerint a konzervatívok legyőzése után a kommunistáknak majd a liberálisokat kell legyőzniük, de ez még eddig mindig fordítva sikerült, különben nem is alakulhatott volna ki a neoliberais globalista pénzügyi „elit” hálózata az elmúlt évszázadokban, és látványosan felgyorsulva az elmúlt néhány évtizedben.

Engelstől (1847/1959, 363. o.), a *Kommunizmus alapelveinek* utolsó bekezdése a következőképpen szól:

„Végül Németországban még csak ezután következik be a burzsoázia és az abszolút monarchia döntő harca. Mivel azonban a kommunisták addig nem számíthatnak a döntő harcra önmaguk és a burzsoázia között, amíg a burzsoázia nem uralkodik, a kommunistáknak érdeke segíteni, hogy a burzsoák a lehető leghamarabb uralomra jussanak, hogy aztán a lehető leghamarabb ismét megdöntsék őket. A kommunistáknak tehát a kormányokkal szemben mindenkor a liberális burzsoák pártjára kell állniuk, s csak attól kell őrizkedniük, hogy osztozzanak a burzsoák önámításaiban, vagy pedig hitelt adjanak arra vonatkozó csábító állításaiknak, hogy milyen üdvös következményei lesznek a burzsoázia győzelmének a proletariátus számára. Az egyedüli előnyök, amelyeket a burzsoázia győzelme a kommunistáknak nyújtani fog, a következők lesznek: 1. különféle engedmények, amelyek megkönnyítik a kommunistáknak alapelveik

megvédését, megvitatását és terjesztését, s ezzel megkönnyítik a proletariátusnak egy szorosan egybeforrt, harcra kész és szervezett osztállyá való egyesülését; és 2. az a bizonyosság, hogy az abszolút kormányok bukásának napjától kezdve a burzsoák és a proletárok közötti harc kerül sorra. Ettől a naptól kezdve a kommunisták pártpolitikája ugyanaz lesz, mint azokban az országokban, ahol a burzsoázia már most uralmon van.”

Engels idézetének fogalmai szerint az abszolút monarchiát kell legyőzni – ők lennének a mai konzervatívok –, és ebben a liberális burzsoázia fog segíteni, majd pedig utóbbiakat kellene legyőzniük a kommunistáknak, mivel a munkások úgyszólván elégedetlenek lesznek a tőkés kizsákmányolókkal. Ez utóbbi – kommunisták győzelme a liberálisok, majd korunkban neoliberaisok (régén nemzeti burzsoázia, ma globalista pénzügyi „elit”) felett – azonban teljesen lehetetlennek tűnik.

Magyarországon a rendszerváltásnak nevezett időszak után több koalíciós kormányból a sokkal kisebb neoliberális SZDSZ (Szabad Demokraták Szövetsége) irányította a sokkal nagyobb MSZP-t (Magyar Szocialista Párt, a Magyar Szocialista Munkáspárt rendszerváltás utáni utódja), vagyis a fark csóválta a kutyát a pénz-befolyásoláson keresztül, és szolgálták ki már akkor is a globalista pénzügyi „elit” céljait. Az elv nem változott, csak a szereplők. Ezt már korábban is felismerték, és a nemzeti burzsoázia helyett a gyarmati burzsoázia elleni harcra szólítottak fel, vagyis a mai megnevezéssel a globalista pénzügyi „elit” és kiszolgálóikat tekintették ellenfeleiknek:

„A marxista–leninista társadalomtudomány szerint a burzsoázia társadalmi szerepe a történelmi fejlődés során változott. A feudalizmus bomlása idején a feltörekvő burzsoázia harca a polgári forradalmakra, az új kapitalista termelési viszonyok kialakítására és megszilárdítására, a termelőerők gyors fejlődésére vezetett. A kapitalizmus fejlődése során azonban a burzsoázia haladó erőből a társadalmi fejlődés gátjává, reakciós erővé vált. Lenin szerint ez főként a kapitalizmus utolsó, hanyatló, imperialista szakaszát jellemzi, amelyben a burzsoázián belül a monopolisták szűk rétegje, a fináncoligarchia válik a termelőeszközök túlnyomó részének urává. A kapitalizmus ellentmondásainak ezzel járó végső kiéleződése mellett a burzsoázia ebben a korszakban már a parazita, önmagát túlélő osztály szerepét játssza. Ettől fogva a marxizmus–leninizmus már csak a gyarmati vagy a gyarmati elnyomás alól újonnan felszabadult országok nemzeti burzsoáziáját tekinti haladónak, amennyiben részt vesz országa tényleges függetlenségéért, az elnyomó ország burzsoáziájától való gazdasági és politikai elszakadásért folytatott harcban.”¹⁰

Az adott elnyomó ország tőkései helyett ma már a globalista pénzügyi „elit” hálózataról beszélhetünk, akik több „fronton” bebetonozták, bebiztosították magukat (tudásközpontok, álcivil szervezetek, aktivisták, médiafelületek, politikusok), és manipulálják a kommunistákat is.

A globalista pénzügyi „elithez” képest a nemzeti tőke a kisebb, azaz gyengébb ellenállásra képes csoport a kommunistákkal szemben, és a kommunisták ezért a nagyobb „vad” (globalista pénzügyi „elit”) levadászása/elejtése helyett a kisebbre utaznak, pont saját ideológiájuk ellenében, és mindeközben nem látják be, hogy ezzel önmaguknak is ártanak, hiszen céljaikat így sohasem érhetik el.

¹⁰ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Burzso%C3%A1zia> (Letöltés: 2025-09-27)

A lényeg az, hogy a magyar nemzeti oldal és a magyar kommunisták (bal-liberálisoknak is mondhatnám) ne egymás ellen acsarkodjanak, hanem a globalista pénzügyi „elit” ellen, akik a nemzetieket ellehetetlenítik, a bal-liberálisokat pedig megvezetik, kihasználják és pénzelik a nemzetiek ellen. Az egyoldalúság itt abban van, hogy a fő ellenfél/ellenség a globalista nagytőke (globalista pénzügyi „elit”), ami mindent leural.

Amikor a globalista pénzügyi „elit” által megvezetett kommunisták szándékuk szerint a nemzetiek ellen erőszakkal lépnek fel, akkor az ellen nem ágal a globalista pénzügyi „elit” és médiabirodalmuk illetve politikusaik sem, mert szélsőbalos sakkbábúik nem ellenük – vagyis a globalista pénzügyi „elit” ellen harcolnak (pedig a kommunista ideológia jegyében éppen ez lenne a jól beláttat érdekük és céljuk, ám a globalista pénzügyi „elit” anyagi juttatásai eltántorítják ettől a szélső-baloldalt és könnyebb célpontot keresnek), így a globalista pénzügyi „elit” legnagyobb ellenfeleit, a szuverén nemzetek képviselőit és szimpatizánsait támadják a kommunisták.

A mai nemzetiek és kommunisták gazdasági ellenfelei elsősorban a globalista pénzügyi „elit” és hálózatuk, és csak másodsorban kibékíthetetlenek ellenfelek a mai nemzetiek és kommunisták, ha nem tudnak megállapodni az egymás gyarapodására épülő, a 1.) hagyományokat tisztelő, 2.) liberális jogokat a kölcsönös tisztelet alapján megtartó és 3.) a szociális hálót és juttatásokat a gazdasági lehetőségek keretein belül biztosító demokráciában.

A közös cél – a globalista pénzügyi „elit” legyőzése – mentén végre új párbeszéd indulhatna a nemzeti oldal és a baloldal (vagy a nemzeti jobb és esetleg nemzeti baloldal – nem a „nácikra” gondolva) között idehaza, és más országokban is.

A lényeg éppen a közös megbeszélés újólagos lehetősége lenne, mivel kommunista szempontból megjelent egy új „osztály”: a globalista pénzügyi „elit”, akiknek nem csak a termelőeszközök vannak birtokukban, hanem az erről való beszéd, narratíva is, a média- és aktivista-hálózatuk révén. Mindenki más pedig teátrálisan el van nyomva, cenzúrázva, retorikai szempontból kiforgatva, lejáratva, ellehetetlenítve.

Lehetséges-e, hogy nemzetiek és kommunisták (vagy jobb esetben nemzeti jobbközép és baloldal, utóbbit egyértelműsítve, ha lehet egyáltalában ilyenről beszélni, és nem fából vaskarika, tehát, ha nem csak internacionalista baloldal létezik, hanem lehetséges volna nemzeti baloldal is, de nem náci szempontból) felismerjék közös hatalmaskodó „uraikat”, a globalista pénzügyi „elitet”, akik fennhatóságként kívánnak uralkodni felettük? Lehetséges-e, hogy egységesített erővel felismerjék valódi ellenfeleiket, sőt közösen leküzdjék a globalista pénzügyi „elitet” – akár csak országhatáron belül –, akik bár még annyira hatalmasok is és titokzatosak saját hálózataik révén?

Ha mindez naiv délibáb – mármint az, hogy lehetséges nemzeti bal és ráadásul összefogásuk a nemzeti jobbközéppel –, akkor lehetetlen a párbeszéd fonalának felvétele, és még inkább elmélyül a szakadék a szekértáborok között. Pedig nem nehéz azt belátni, hogy a globalista pénzügyi „elit” parazitaként használja ki az adott tér-idő helyzetnek megfelelően a saját magának optimális ideológiát, ideológiákat – bár mindig vannak, akik a saját ideológiájukat pénzért elárulják, vagy olyan lehetőségeket magyaráznak bele saját lepénzelésük védelmében, ami majd az adott ideológiát végső soron győzelemre segíti, ám ez önbecsapás és az adott ideológia híveinek becsapása.

Most nem arról akartam beszélni, hogy az eddigi nagy politikai ideológiákat a parazita globalista pénzügyi „elit” mindig és mindenhol a saját céljainak megfelelően használta ki, használja ki. Ez csupán egy ténymegállapítás volt, és ha ennek tudatában vagyunk, könnyebb elengedni az ideológiai befolyásolást is.

3.3. A párbeszéd fontosságáról

A párbeszéd lehetőségének megteremtése a XXI. század első negyedének végén a legnagyobb feladat azóta, hogy az érvelések által vezetett párbeszéd ellehetetlenült, és az érzelmileg felerősített narratívák kibékíthetetlenül agresszióig fajult, elválasztva egymástól barátokat, sőt családtagokat is – és mindezt kiknek az érdekében? Ez csupán a globalista pénzügyi „elit” segíti hatalmon maradni, kijátszva egymás ellen az adott nép tagjait, és nem engedi az adott népet, még kevésbé adott nemzetet – nemzeteket –, hogy egészében tekintve fejlődhessen/-ek, biztosítva legyen önrendelkezésük, alapvető jogaik és szociális biztonságuk.

Amiről beszélek, az egy stratégiai lépés az elnyomó globalista pénzügyi „elit” ellenében, de nem a hagyományos felállást követve: kommunisták és liberálisok *versus* konzervatívok, hanem a kommunisták – jobb esetben nemzeti bal (nem félreértve náci) – és nemzeti jobbközép *versus* globalista pénzügyi „elit”. Majd ezt követően vitatkozzanak. (A neoliberaisok amúgy is mindig többnyire a globalista pénzügyi „elit” pártolják, és a kommunisták sem találják meg ideológiai számításaikat a neoliberálisokkal való szövetségben, hiszen a globalista neoliberálisok inkább lefizetik a kommunistákat, így a liberálisok a kommunista ideológiát a kommunisták számára végső soron ellehetetlenítik, de ebbe most nem megyek bele.)

A konzervatívok, jobban mondva: nemzeti jobb-közép oldaláról támogatnák azokat a nemzeti balos igényeket, mint például nem globalista pénzügyi „elit” által befolyásolt mezőgazdaság és élelmiszeripar teljes lánc: termelés–feldolgozás–értékesítés. Ilyen előnyök többek között a kisebb ökológiai lábnyom, a társadalom összetartása, esetleg újra szervezett termelészövetkezetek (termelőeszközök racionális közös fenntartása-használata), a barter, a kis gazdaságok oszt-rák mintájú adómentes „Heuriger”-jei¹¹, azaz kvázi borozós hideg büféi a saját gazdaságból 2x2 hétre évente, az élelmiszerbiztonság egészségügyi és nemzetgazdasági téren – mind az egyéni bevásárlókosár, mind az osztársadalmi GDP és változatainak szempontjából –, és még sorolhatnánk, a munkások többszintű támogatása (oktatási, szociális, pénzügyi, stb.).

Mégis mi a fontosabb? Egy ideológia képviselte (mondjuk a kommunizmusé vagy a globalista neoliberalizmusé), melyet legtöbbször előbb-utóbb „túlhajtának” és ezért erősen félre-sikerül valamilyen szempontból, vagy az, hogy adott nép és nemzet (először talán „saját portánkon sepregezzünk”, mielőtt internacionálisan az egész világot kívánnánk megjavítani¹²) szempont-

¹¹ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Heuriger> (Letöltés: 2025-10-09)

¹² A kommunisták végső célja az, hogy megszüntessék az osztálykülönbségeket. Tisztán az ideológiai elképzelés szempontjából nem a munka és a tulajdon elosztását akarják újra tervezni – mint azt a megvalósítások gyakorlatában valójában tették –, hanem marxista ideológiai szempontból fel akarják számolni a „munkát” és a „tulajdont”, mint fogalmi absztrakciókat, és a „tőke”, mint fő fogalmi absztrakció ellen harcoltak, ami ugyanúgy meghatározza a „munkást”, mint a „tőkést” és a tulajdonviszonyokat. Ez így olyan fogalmi utópia, melyet sehol sem tudtak átültetni a gyakorlatba (a hibrid rezsimú Kínában, vagy erőltetetten Észak-Koreában sem, előtte pedig a leninista és sztálinista Szovjetunióban sem), de a vallási kommunákban kis méretekben igen, már Marx és Engels előtt és tőlük függetlenül (lásd erről Engels 1844 nov.-1845 febr./1959.). A kommunista elképzelésről lásd: Chattopadhyay, 2013.

jából biztosítottak legyenek a leginkább lényeges, nélkülözhetetlen, fontos hagyományok, emberi jogok, szociális intézmények? Persze minden ideológia más-más intenzitással képviseli ezeket, de nem lenne lehetséges egy egészséges arany középút? A kölcsönösen hasznos „arany középút” nem hinném, hogy ideológia-mentes ötletelenség, éppen a 3 régi-új ideológia (konzervativizmus-liberalizmus-kommunizmus, újólag nemzeti identitás/szuverenitás – neoliberalizmus–neokommunizmus/woke/stb.) viszonylagos harmóniájára törekszik, a mindenkit leuraló globalista pénzügyi „elit” helyett.

3.4. Kompromisszumok

Kompromisszumok nélkül mindez nem megy, sőt nemhogy nem fog sikerülni, hanem el sem kezdődhet egy új párbeszéd. Mi kell ahhoz, hogy mégis lehetőség legyen erre? Valamit mindkét oldalnak fel kell adnia azért, hogy helyette többszörös legyen a végeredmény általánosan érett haszna.

1.) A kommunisták szerint a nemzeti nagytőke kicsiben reprodukálja a globalista nagytőkét, ezért számukra elfogadhatatlan a nemzeti jobb-közép legfelső pénzügyi rétegének „luxizása”, ami teljesen érthető még nemzeti oldalról is abból a szempontból, hogy a luxustermékek utáni bevételek nem elsősorban a hazai bevételeket (áfa, adó, stb.) gyarapítják. A „kinevelt” nemzeti burzsoázia feladata ugyanis a nemzeti mecénás¹³-lét, a gazdasági fejlődés biztosítása és kisebb-nagyobb sorscsapások idején az összetartozás minden értelemben való képviselése és erősítése, nem pedig a szerzett vagyon akár csak részleges elherdálása, tágabb értelemben külföldre való kivitele (bizonyos üzleti körökben az adott kultúra miatti reprezentációs költségek ésszerű határokon belül elfogadhatóak, de most nem ez a lényeg). Ez a nemzeti nagytőkéseken múlik.

2.) Másodsorban a kommunisták számára elfogadhatatlan az, hogy a szerintük reakciós (vagyis kommunista-ellenes) tőkések a kommunisták szerinti társadalmi haladást gátolják, és a konzervatívok csak saját pozícióikat védik, elvtelenül, ideológia nélkül (erre már lenne megoldás, ugyanis a nemzeti identitás filozófiáját már korábban kifejtettem, lásd: Müller 2022a, 2023b).

3.) Ugyanakkor mindkét oldalról – nemzeti szuverenisták és kommunisták – fontos az, hogy ne engedjenek a globalista pénzügyi „elit” nyomásgyakorlásának, pénzbeli kecsegtetéseiknek, és együttesen tudjanak ellenállni a zsarolásnak éppúgy, mint a pénzügyi kísértéseknek.

4.) A kommunisták, ha továbbra ragaszkodnak a szó szerinti marxizmushoz – úgymond „hitt-szerűen” –, egy önmagában tisztán és torzításmentes sokszor és sokféleképpen kipróbált, de sohasem megvalósult humanista elmélethez, akkor be kell látniuk, hogy a gyakorlatban ez bizonyos szempontból részlegesen módosítandó, és inkább a baloldali, úgymond szociális érzékenységre kellene koncentrálniuk, mintsem a teljes közgazdasági struktúra globális méretű megváltoztatására.

Bár kisebb vallási kommunákban részben-egészen már korábban megvalósult a kommunizmus (erről maga Engels írt, lásd Engels 1844 nov.-1845 febr./1959), de ez internacionális szinten elképzelhetetlen (erről és a többi visszasságról lásd: Müller 2023a, illetve Orthmayr 2023). Ki merne abban bízni, hogy az alapvetően törzsi bázisú arab társadalmak és országok feladják vallási fundamentalizmusukat akkor, amikor náluk még nem történt meg a felvilágosodás? Ez

¹³ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Mec%C3%A9n%C3%A1s> (Letöltés: 2025-10-11)

pedig érvényes az Európába migráltak többségére is. A felvilágosodás, mint észvallás világtörténeti fázisa volt szükséges ahhoz, hogy az ateista bázisú kommunizmus társadalom-mérnökös-kódése egyáltalában megszülethessen és kipróbáltassék tér-időben különböző helyeken, és a tanulságokat ezekből leszűrve végül a nemzeti identitás, nemzeti szuverenitás fontosságát a XXI. század második évtizedében megértsük, és ennek érdekében nemzeti összefogásra szólítsunk fel.

A nemzetközi, nemzetek feletti (transznacionális, szupranacionális) hálózatban érdekelt a globalista pénzügyi „elit” és a kommunisták is (utóbbiak az internacionális eszme miatt), illetve a bal-liberálisok újabb verziói is (zöld ideológia, LMBTQ+ stb.), valamint hasonlóan nemzetek feletti érdekei vannak a neoliberálisoknak is. Ezért a globalista pénzügyi „elit” hatalmi taktikája az, hogy hosszútávú közös stratégiának álcázva kihasználja és pénzeli a neoliberális és neokommunista politikai-aktivista-tudatipari-média-hálózatot, lebontva ezzel a mindekori nemzeti ellenállást maga előtt. Ezt kellene felismerni és nem engedni, hogy a globalista pénzügyi „elit” extra-profitjának érdekében megfosszanak minket önrendelkezésünktől, kultúránktól, jogainktól, intézményeinktől.

2. táblázat. Miket kell feladni a jövőben az eredményes összefogás érdekében a nemzeti szuverenisták és kommunisták részéről a globalista pénzügyi „elit” túlzott befolyásolásának visszaszorítása érdekében?

	Nemzeti szuverenisták	Kommunisták
Amit fel kell adni	„luxizás” a nemzeti nagytőkések részéről	internacionalizmus
Ami helyette kell	mecénás-lét és ideológiai következetesség	elsősorban nemzetben gondolkodás
A közös cél egy példája	a teljes mezőgazdasági lánc: termelés-feldolgozó-értékesítés nemzeti kézben való tartása – szuverenitási kérdésként és népegészségügyi kérdésként	a teljes mezőgazdasági lánc: termelés-feldolgozó-értékesítés nemzeti kézben való tartása – szociális és anyagi szempontú ellátásbiztonsági kérdésként, ugyanakkor népegészségügyi kérdésként
A közös cél érdekében	Nem engedni a globalista pénzügyi „elit” zsarolásainak és pénzügyi lekenyerezéseinek – főként gazdasági szempontból	Nem engedni a globalista pénzügyi „elit” zsarolásainak és pénzügyi lekenyerezéseinek – főként médialehetőség szempontjából

Forrás: saját szerkesztés

Mindenki tudja, hogy összefogva erősek vagyunk, de az egyének esendők, és sokan az adott közösség ellenében sokszor saját boldogulásuk érdekében cselekszenek, a közösségi érdek racionálisan felismerhető hosszú távú céljai ellenére, ellenében (az erkölcsi cselekvésről lásd Orthmayr 2015). A többség azonban összefoghat, és nincsen arra kényszerítve, hogy az ismeretettek ellenére – végső soron, hosszú távon tekintve – önmaga hátrányára cselekedjen. Sem nekünk, az országnak – Európának és a világ népeinek – sem pedig a tágabban értett környezetünknek nem használ (Dasgupta and Tim 2023), ha közös célokban nem tudunk megegyezni egymással kisebb társadalmi körökben, vagy akár nagyobb társadalmi közegekben.

4. Összefoglalás

A problémák ellenére az egyetemisták képesek voltak önálló világképet alkotni, ugyanakkor hajlandók voltak kompromisszumokra a különböző ideológiai irányzatok között. Ha nekik sikerült, akkor miért ne sikerülhetne ez osztálytársadalmi szinten is, ha nem a különbségeket erősítjük fel, hanem a közös megoldásokra koncentrálunk? Ha az állampolgárok tisztában vannak az alapvető ideológiai törekvésekkel és tényekkel, valamint összefüggéseik lényegével, akkor engedhetnek annyit saját álláspontjukból, hogy az ne forduljon át – végső soron – mindenki kárára elvakult fundamentalizmussá, erőszakos érdekérvényesítéssé, netán kiprovokált polgárháborúvá.

Források

- Alinsky, Saul David (1971). *Rules for Radicals: A Practical Primer for Realistic Radicals* (PDF). New York: Random House.
- Alinsky, Saul David (1971/1999): *A civil szervezkedés ábécéje*. (ford. Doubravszky Sándor), Bagolyvár, Budapest.
- Chattopadhyay, Paresh (2013): Karl Marx and Friedrich Engels on Communism, In: S. A. Smith, *The history of communism*, Oxford Handbooks Online, Oxford University Press, pp. 37–52. <https://doi.org/10.1093/oxfordhb/9780199602056.013.002>
- Dasgupta, Partha (2021/2024): *A biodiverzitás gazdaságtana – A Dasgupta-jelentés* (rövidített változat), Pázmány Péter Katolikus Egyetem, L'Harmattan Kiadó, Budapest, <https://doi.org/10.56037/978-963-646-086-0>
- Dasgupta, Partha and Besley, Tim (2023): Biodiversity – A Conversation with Sir Partha Dasgupta, In: *Annual Review of Economics*. 2023 sept. 13. pp. 755–773 <https://doi.org/10.1146/annurev-economics-042423-044154>
- Engels, Friedrich (1844 nov.-1845 febr./1959): Az újabban létrejött és még fennálló kommunista települések leírása. In: *MEM*. 2. kötet. Kossuth, Budapest, 490-503.
- Engels, Friedrich (1847/1959): A kommunizmus alapelvei. In: *MEM* 4. 348-363. o. Budapest, Kossuth Könyvkiadó.
- Kosztur András (2021): „Színes forradalmak” kézikönyve. In: *Kontra* 2021/4. 130–135. o.
- <https://karpataljaiadatbank.com/wp-content/uploads/2022/12/1645706497.pdf>
- Müller Andor (2022a): A nemzeti identitás, mint fenomén – logikai tábla és példák. https://start.uni-neumann.hu/telemarket/kiadvanyok/2022-6/03_Muller.pdf In: Müller Andor (2022): *Identitásmenedzsment I.* MAGYAR GAZDASÁGFÖLDRAJZI ÉS TELEPÜLÉSMARKETING MŰHELY (MGTM) 6. KÖTET, Neumann János Egyetem, Kecskemét, ISBN: 978-615-6435-22-4, <https://start.uni-neumann.hu/telemarket/kiadvanyok/2022-6/>
- Müller Andor (2022b): Nemzeti öntudat és gazdasági prosperitás, avagy: a Corporate Identity elvének és gyakorlatának haszna a nemzeti öntudat és gazdasági teljesítmény összefüggésében, a globalista pénzpiacok hálózatában. https://start.uni-neumann.hu/telemarket/kiadvanyok/2022-6/06_Muller.pdf In: Müller Andor (2022): *Identitásmenedzsment*, GAZDASÁGFÖLDRAJZI ÉS TELEPÜLÉSMARKETING MŰHELY (MGTM) 6.kötet, Neumann János Egyetem, Kecskemét, ISBN: 978-615-6435-22-4, <https://start.uni-neumann.hu/telemarket/kiadvanyok/2022-6/>
- Müller Andor (2023a): A kommunizmus gyakorlati mintaképei és a nagy társadalmi átalakítás kudarcának okai; „Hol rontották el a kommunisták?” álom és valóság a kommunizmusban. https://start.uni-neumann.hu/telemarket/kiadvanyok/2023-4/03_Muller.pdf In: Müller Andor (2023): *Identitásmenedzsment II. – Ideológiák hálójában*. MAGYAR GAZDASÁGFÖLDRAJZI ÉS TELEPÜLÉSMARKETING MŰHELY (MGTM) 12. KÖTET, Neumann János Egyetem, Kecskemét, ISBN: 978-615-6435-78-1, <https://start.uni-neumann.hu/telemarket/kiadvanyok/2023-4/>
- Müller Andor (2023b): A régi konzervativizmus fejlődése a XXI. századi nemzeti identitássá. https://start.uni-neumann.hu/telemarket/kiadvanyok/2023-4/05_Muller.pdf In: Müller Andor (2023): *Identitásmenedzsment II. – Ideológiák hálójában*. MAGYAR GAZDASÁGFÖLDRAJZI ÉS TELEPÜLÉSMARKETING MŰHELY (MGTM)

12. KÖTET, Neumann János Egyetem, Kecskemét, ISBN: 978-615-6435-78-1, <https://start.uni-neumann.hu/telemarket/kiadvanyok/2023-4/>

- Müller Andor (2024a): A globalista pénzügyi elit történeti kialakulásáról és jelenkori összefüggéseiről. https://start.uni-neumann.hu/telemarket/kiadvanyok/2024-5/02_Muller.pdf In: Müller Andor (2024): *Identitásmenedzsment III. avagy A globalista pénzügyi elit által diktált geopolitikai érdekérvényesítés hatalomtechnikai játszmái 2024-ben, és Magyarország helyzete, lehetőségei*. MAGYAR GAZDASÁGFÖLDRAJZI ÉS TELEPÜLÉSMARKETING MŰHELY (MGTM) 15. KÖTET, Neumann János Egyetem, Kecskemét, ISBN: 978-615-6435-92-7, <https://start.uni-neumann.hu/telemarket/kiadvanyok/2024-5/>
- Müller Andor (2024b): A mezőgazdaság, a feldolgozóipar és az értékesítési lánc hazai kiépítésének sorsdöntő stratégiája – avagy – megoldás a nyugati pénzügyi elit EU-n keresztüli nyomásgyakorlására a magyar élelmiszer-ellátás biztonságának jegyében. https://start.uni-neumann.hu/telemarket/kiadvanyok/2024-5/08_Muller.pdf SSN 2939-516X In: Müller Andor (2024): *Identitásmenedzsment III. avagy A globalista pénzügyi elit által diktált geopolitikai érdekérvényesítés hatalomtechnikai játszmái 2024-ben, és Magyarország helyzete, lehetőségei*. (GAZDASÁGFÖLDRAJZI ÉS TELEPÜLÉSMARKETING KÖZPONT), Neumann János Egyetem, Kecskemét, <https://start.uni-neumann.hu/telemarket/kiadvanyok/2024-5/>
- Orthmayr Imre (2015): Erkölcsi cselekvés. Mi az?, In: *Elpis Filozófiatudományi Folyóirat*, 9(1), 5–16. 2015, <https://doi.org/10.54310/Elpis.2015.1.1>
- Orthmayr Imre: (2023): Lehetséges-e egyáltalán marxi értelemben vett kommunizmus? In: *Elpis Filozófiatudományi Folyóirat*, 16(2), 65–85. <https://doi.org/10.54310/Elpis.2023.2.6>
- <https://hu.wikipedia.org/wiki/Mec%C3%A9n%C3%A1s> (Letöltés: 2025-10-11)
- https://hu.wikipedia.org/wiki/Ilaria_Salis (Letöltés: 2025-10-03)
- https://en.wikipedia.org/wiki/Saul_Alinsky (Letöltés: 2025-09-11)
- <https://hu.wikipedia.org/wiki/N%C3%A1rcizmus> (Letöltés: 2025-09-11)
- https://fenteslent.blog.hu/2009/12/11/mindennapi_alinsky_nk_v_a_radikalisok_12_szabalya?utm_source=mandiner&utm_medium=link&utm_campaign=mandiner_201911 (Letöltés: 2022-09-17)
- <https://pestisracok.hu/a-nepszava-ujsaqiroja-a-ketkezi-munkatol-sem-riadna-vissza-ha-jobboldaliakat-kell-akasztani/> (Letöltve: 2022-09-17)
- <https://pestisracok.hu/lampavasazassal-uszit-a-kormany-ellen-a-momentumos-szarvas-koppany-bendeguz/> (Letöltés: 2022-09-17)
- <https://mandiner.hu/belfold/2025/09/akasztassal-fenyegettek-a-kozmedia-munkatarsait-a-tisza-part-szimpatizansai> (Letöltés: 2025-09-11)
- <https://www.origo.hu/belpol/2025/09/marki-zay-charlie-kirk-botrany> (Letöltés: 2025-09-13)
- https://hu.wikipedia.org/wiki/Charlie_Kirk (Letöltés: 2025-09-11)
- <https://hu.wikipedia.org/wiki/Burzso%C3%A1zia> (Letöltés: 2025-09-27)
- <https://hu.wikipedia.org/wiki/Heuriger> (Letöltés: 2025-10-09)
- <https://hu.wikipedia.org/wiki/Mec%C3%A9n%C3%A1s> (Letöltés: 2025-10-11)